

thi den kan ikke en Gang rumme den Fiskeribefolkning, der hører hjemme i Esbjerg, og naar nu alle Fiskerne komme til lige fra Frederikshavn og Skagen rundt og give Møde med alle deres Fiskefartøjer, og de i Tilfælde af Storm og Uvejr maa søge ind til Fiskerihavnen ved Esbjerg, saa kan denne aldeles ikke rumme dem, selv ikke under daglige Forhold, naar de søge derind for at afsætte deres Fisk. Det er derfor af største Betydning, at man gør, hvad man kan, for at lette Fiskerne i deres Arbejde paa dette farlige Sted af Vestkysten og tillige letter dem Afætningen til England. I Forbindelse hermed vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om der ikke var Møjlighed for, at ogsaa han kunde gøre lidt for paa dette Sted at lette Fiskerne Afætningen af deres Fisk. Som Forholdet er nu, strømmer jo i gode Fiskeperioder alt ind til Esbjerg. Den eksisterende Dampskibsforbindelse, „det forenede Dampskibsselskab“, kan ikke bejerge det hele og hver Dag sende Skibe af Sted og kan saaledes ikke tage den hele Fiskemængde, der kommer ind. En stor Del af Udbyttet gaar tabt derved, at Fiskten dør, fordi den ikke kan komme af Sted i rette Tid og paa rette Maade derhen, hvor den skal bruges. Fiskerne have da søgt Forbindelse med engelske Transportfartøjer, som modtage deres Fangst og bringe den til England, men der paabyrdes dem en betydelig Udgift derved, at Toldvæsenet forbyder dem Samkvem med de engelske Fartøjer ude paa Esbjerg Ned. Paa Grund af Toldopsynet maa de løbe ind i Esbjerg Havn og derved spildes Tid, og der paa løber Udgifter, og der spørges: Kan det ikke tillades, at man under Skallingen eller under Fensø foretager denne Omladning fra Fiskefartøjerne til de enkelte Transportkibe under Toldvæsenets Opsigt? Jeg synes, det kunde let foranstattes enten ved et Toldopsyn ved den nordre Ende af Fensø eller under en Toldtrydseres Dje. Jeg henstiller, om der ikke kunde gives Fiskerne en Rettelse i saa Henseende. I Forbindelse med Spørgsmaalet om Sikringen ved Hjælp af Havne paa Vestkysten for Fiskerne, om Slugens Oplysning og Fiskerihavnens Udvidelse ved Esbjerg, skal jeg erindre om, at hvad enten man bygger Havne eller ikke langs Vestkysten, og hvad enten man omdanner vore Fiskefartøjer til søgaende Fartøjer eller ej, bliver der altid tilbage i Vandet de gamle og de unge, der bliver tilbage det Fiskeri, som foregaar med smaa Fartøjer langs Kysten, det Fiskeri, som hidtil har udgjort Hovedmassen af Fiskeriindtægten, og som til alle Tider vil vedblive at eksistere. Disse

Fartøjer ere i høj Grad udsatte for Forlis under opkommende Storme, og der vil jeg henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det Foretagende, som af Regeringen er skabt oppe ved Hirtshals, har vist sig overordentlig heldigt og tilfredsstillende for den stedlige Befolkning. Der er jo paa Finansloven i Aar en Sum til Forlængelse af Molen ved Hirtshals. Ærede Medlemmer, der have besøgt Stedet, ville have set og faaet Erfaring for, at der ved denne Mole, simpel som den er i hele sin Konstruktion, løbende lige ud i Havet, er skabt et ganske udmærket Tilflugtssted for den stedlige Befolkning, og jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om vi ikke, inden vi kunne komme saa vidt, at vi kunne faa en af de berømte Fiskerihavne paa forskellige Steder af Kysten — jeg skal ikke nævne hvor, men der er Bladjer nok — kunne faa lignende Moler, som ville være til overordentlig stor Betsignelse, og som i alt Fald vilde for den stedlige Befolkning skabe et Værn, som der trænges til. Jeg tror, det vilde blive modtaget med Taknemlighed langs hele Kysten, hvis man skabte noget lignende paa passende Steder. Vedrørende samme Sag skal jeg bemærke, at der jo er den stadig tilbagevendende Bevilling paa Finansbudgettet til Nymindegab. For 7—8 Aar siden, tror jeg det var, forlangte man og bevilgede en betydelig Sum til Nymindegabs Uddybning. Jeg tillod mig da at tale mod denne Bevilling, og jeg henholdt mig ikke til egne Kundskaber, men kun til Regeringens egne sagkyndige, som erklærede, at et Udløb som det, man vilde lave ved Nymindegab, upaatvivelig efter Aarhundreders Erfaring hurtig vilde begynde sin Vandring mod Syd og lukke sig. Det slog meget hurtigt til. Saa hurtigt Løbet var skabt, begynte det at vandre, og vi kende alle, hvilke Kalamiteter man nu lider under derne. Var det ikke muligt, vi en Gang kunde komme saa vidt, at vi fik bestemt at vide, om Regeringens sagkyndige kunne indrømme Rigtigheden af at imødekomme de Fordringer, som der fra Fiskernes Side langs Vestkysten er stillet om et heldigere beliggende Udløb for Ringtøbing Fjord. Jeg sigter her selvfølgelig til et eventuelt Udløb ved Hvide Sande, som efter min Opfattelse af Sagen vilde være det heldigste og bedste Sted, hvorved man imødekømt ikke alene Fiskernes berettigede Fordringer om at kunne faa et Indløb under uheldige Forhold eller til Afætning af deres Fiskefangst, men, hvorved man ogsaa vilde skabe betydelige Værdier i Ringtøbing Fjord, dels gennem et nyt og forøget Fiskeri og dels gennem et forøget Høvareal paa de saa-